

Настъпи петата нощ. Рано въ зори почти всички въ Плиска и околността приеха светото кръщение.

Когато мекото есенно слънце провъръ първитъ си лъчи презъ прозорцитъ, светото таинство бѣше свършено. Князътъ бѣше се уединилъ въ двореца си, колѣничилъ молитвено съ скръстени ръце предъ голѣмъ дървенъ кръстъ и шепнѣше:

— Господи, подкрепи ръката ми и просвѣти ума ми, за да изкарамъ докрай великото дѣло, което направихъ въ Твое име и за Твоя слава. Вѣрата въ Тебе, единни Боже, и въ Твоя Синъ Христосъ нека сближи българи и славяни въ единъ силенъ народъ, който да пребъде презъ вѣковетъ.

Навѣнъ вече се разсъмваше. Настъпваше първиятъ день отъ новия животъ на българския народъ, най-радостниятъ, най-свѣтлиятъ и въ живота на князь Борисъ-Михаила.

Бѣше Кръстовденъ, 14 септември 865 година.

* * *

Трудно бѣше на князь Бориса да се справя съ обширната и тежка задача, която си зададе съ покръстването на народа. Много отъ боилитъ на старитъ български родове отказаха да се покрѣстятъ. Изпъдениятъ отъ храма на Тангра¹⁾ великъ жрецъ Окорсъ събра една нощъ недоволнитъ боили езичници въ дебритъ на Хемусъ и имъ заговори, събрани около голѣмъ огънь:

— Борисъ ви даде лоши закони съ новата вѣра. Той казва, че предъ Бога всички сж равни: и боили, и граждани, и селяни. Тогава Вие надъ кого ще господарувате? Кара ви да

се откажете отъ старитъ богове, отъ многото си жени, отъ обичаитъ и клетвитъ си. Забранява ви да принасяте жертви на старитъ ни богове и ви кара да се изповѣдвате предъ неговия новъ Богъ, да постите и да се причастявате . . . Искате ли това?

— Не го искаме! — избухнаха нѣколко гласа.

— Велики боили, виждамъ, че всички сте недоволни отъ Бориса и отъ неговата грѣшка вѣра . . . Да го свалимъ отъ престола, да го убиемъ! На негово мѣсто да си поставимъ нашъ ханъ! . . . Водачъ нека ви бже боилътъ Исбулъ. Одобрявате ли?

— Нека ни води къмъ Плиска, дето ще свалимъ вѣроотстъпника и ще отворимъ храма на Тангра, — разпалено извика младиятъ боилъ Окшумъ.

— Сег си идете и чакайте условния знакъ за бунта, — изпрати боилитъ стариятъ жрецъ.

Бунтовниците се разпръснаха всѣки къмъ своята земя, когато нощната тъмнина почна да бледнѣе предъ свѣтлината на новия день.

Изъ хралупата на едно голѣмо дърво тогава се показа една човѣшка глава. Огледа внимателно полянката и задъ дървото се показа младъ мъжъ. Излѣзе напредъ при догарящия огънь и продума загадъчно на себе си:

— Ще видимъ, кой ще победи: Христосъ или Тангра, Князътъ или Исбулъ . . .

* * *

Тълпата отъ тайнствени люде тихо се отправи къмъ двореца въ сръд-нощната тъмнина. Не стигнала още до вратата, последната внезапно се отвори като отъ невидима ръка. Отъ

¹⁾ Главенъ богъ у езичниците прабългари.